

многобройния и озвѣренъ врагъ, цѣлиятъ градъ избѣгалъ въ Стара-планина. . .

Хаджи Гьока е изобразенъ несимпатично отъ нашия поетъ Ив. Вазовъ въ романа „Нова земя“, — подъ името Хаджи Гъчо Шамуртъ. Хаджи Гьока си обяснявалъ това съ враждата, що ималъ съ бащата на Вазова.

Въ бѣгството си Хаджи Гьока достигналъ до Свищовъ и съ трудъ и умѣние постепенно взелъ на-ново да печели и навакса онова, що бѣха му взели башибозуцитѣ въ Сопотъ.

Когато България бѣ вече окончателно освободена, Хаджи Гьока се завърна въ Пловдивъ, започна да търгува съ вина, прѣкупува имоти, напуснати отъ турци прѣселници, изобщо прѣдприелъ обширна търговия, която му докарала голѣми печалби.

Хаджи Гьока е билъ народенъ българинъ и се е интересувалъ отъ общественитѣ работи. Тѣй въ 1889 год. той поръчалъ на единъ българинъ живописецъ да заличи рускитѣ надписи по иконитѣ въ Пловдивската катедрална църква и да напише български. Сумата 335 л. заплатилъ, разбира се, хаджията. Особно го трогнала трагичната смъртъ на Алеко Константиновъ, въ паметъ на когото Хаджи Гьока въздигналъ въ „Куршумъ-Ханъ“ (Пловдивъ) чешма съ надписъ: „За споменъ на българския и незабравимъ синъ Алеко Константиновъ, убитъ на 11 май 1897 год. отъ чадата на деня“. Хаджи Гьока е поискалъ да въздигне паметникъ на обѣсенитѣ прѣзъ 1876 год., да направи чешма въ честъ на В. Левски, да издигне параклисъ въ честъ на нашитѣ освободители върху Бунарджика, но му е било отказано. Той великодушно е прощалъ дълговетѣ на ония свои длъжници, които не сж били въ състояние да му се изплатятъ. Познатъ по своята честностъ, той често е билъ виканъ за посрѣдникъ между спорещи страни. Въ живота си той достигналъ до практичната